

Sygn. akt III AUz 365/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Marek Żurecki
Sędziowie :	SSA Jolanta Pietrzak
	SSO del. Anna Petri (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania P. Ł. (Ł.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

w związku ze skargą ubezpieczonego na milczenie organu rentowego

i zażaleniem ubezpieczonego P. Ł.

na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

z dnia 20 września 2016r., sygn. akt X U 227/16

postanawia: uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUz 365/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach odrzucił skargę ubezpieczonego P. Ł. na milczenie organu rentowego.

Sąd I instancji ustalił, że decyzjami z dnia 26 października 2000r., 5 i 8 grudnia 2000r., organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. Po rozpoznaniu jego odwołań, prawomocnym wyrokiem z 13 lutego 2003r., wydanym w sprawie o sygn. akt

XII U 3644/01, Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżone decyzje i przyznał mu prawo do emerytury, poczynając od 14 września 2000r., którą nadal od tego czasu pobiera.

Dnia 27 listopada 2000r. ubezpieczony wystąpił do Sądu Okręgowego w Bielsku- Białej z pozwem przeciwko (...) Przedsiębiorstwu Budowlano-Transportowemu w B. o sprostowanie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Prawomocnym postanowieniem z 11 kwietnia 2001r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI P 150/00, Sąd ten potraktował pozew, jako wniosek o emeryturę i przekazał go do rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd I instancji podniósł, iż skargi ubezpieczonego na milczenie organu rentowego były już wielokrotnie przedmiotem rozpoznania Sądu. Zarzut niewydania przez niego decyzji w wykonaniu powołanego postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 11 kwietnia 2001r. analizowano m.in. w sprawach o sygn. akt X U 2241/12, X U 1771/12, X U 1571/12 i X U 2369/12, a skargi odnoszące się do decyzji z 5 i 8 grudnia 2000r. rozpoznano w sprawach o sygn. akt X U 2241/12 i X U 3620/12. Wszystkie te skargi zostały prawomocnie odrzucone.

Stąd, Sąd Okręgowy uznał skargę za niedopuszczalną. Powołując się na treść art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., wskazał, iż Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku, albo została prawomocnie osądzona. Zauważył, że skargi ubezpieczonego na brak decyzji w wykonaniu postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 11 kwietnia 2001r. były już przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w Katowicach w sprawach zakończonych prawomocnymi postanowieniami o ich odrzuceniu.

Zdaniem Sądu I instancji, w powyższych i w niniejszej sprawie zachodzi zarówno tożsamość stron, jak i przedmiotu postępowania, a co za tym idzie, występuje powaga rzeczy osądzonej. Kolejna skarga ubezpieczonego nie może więc być przedmiotem ponownego rozpoznania, albowiem dotyczy tego samego roszczenia, co do którego pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy zauważył, że nie zachodziła też bezczynność organu rentowego. W drodze odwołań od decyzji z dnia 26 października 2000r., 5 i 8 grudnia 2000r., emerytura ubezpieczonego została mu przyznana prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 lutego 2003r. W dacie wydania postanowienia z 11 kwietnia 2001r. o przekazaniu wniosku ubezpieczonego o przyznanie emerytury do organu rentowego toczyło się już przed tym Sądem postępowanie o to samo.

W tej sytuacji, niecelowym byłoby rozpoznanie przez organ rentowy kolejnego wniosku ubezpieczonego, dotyczącego tej materii.

Zażalenie na to postanowienie wniósł ubezpieczony.

Ubezpieczony wskazał, że w jego ocenie Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Nie wyjaśnił bowiem kto doprowadził do postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Bielsku-Białej o sprostowanie świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Nie zna też okoliczności faktycznych, jakie istniały w jego sprawach o przyznanie prawa

do odsetek za zwłokę w przyznaniu mu prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz prawa do zasiłku rodzinnego dla jego żony. Podniósł, iż skarga na milczenie organu rentowego nie dotyczy jego prawa do emerytury, lecz odsetek za zwłokę w wypłaceniu mu świadczenia emerytalnego od 14 września 2000r. do 30 kwietnia 2003r. oraz odsetek za zwłokę w wypłacie zasiłku rodzinnego za okres od 14 września 2000r. do 25 czerwca 2003r. W ocenie ubezpieczonego, postanowienie Sądu Okręgowego jest oparte na oszustwie organu rentowego, co jest skandalem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie, choć z innych przyczyn, niż te, jakie w nim podniesiono.

Jakkolwiek Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne, to jednak wadliwie ograniczył się jedynie do wydania formalnoprawnego rozstrzygnięcia, którego treść nie uwzględnia merytorycznej oceny zasadności skargi, choć zawarta ona została w motywach rozstrzygnięcia.

Zgodnie z brzmieniem stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku, albo została prawomocnie osądzona. Niewątpliwie, wszczynająca postępowanie sądowe skarga na milczenie organu rentowego, pełni rolę pozwu. Co do zasady, rację należy przyznać Sądowi I instancji, iż w sytuacji, gdy skarga na milczenie organu rentowego w odniesieniu do tego samego wniosku ubezpieczonego została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Rzecz jednak w tym, iż powoływane przez niego rozstrzygnięcia, zapadłe w prowadzonych pomiędzy stronami sprawach, nie korzystają z przymiotu powagi rzeczy osądzonej, o jakim mowa w art. 366 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał bowiem, że w sprawach o sygn. akt X U 2241/12, X U 1771/12, X U 1571/12 i X U 2369/12 odrzucono już prawomocnie skargi ubezpieczonego na milczenie organu rentowego związane z niewydaniem przez niego decyzji w wykonaniu postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z 11 kwietnia 2001r., przekazującego temu organowi do rozpoznania jego wnioski o emeryturę.

Tymczasem, prawomocne postanowienia o odrzuceniu skargi, kończące postępowanie, nie rozstrzygają o istocie sprawy i z tego względu nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej. Podobnie rzecz się ma w przypadku postanowienia o umorzeniu postępowania. Orzeczenia te nie mają bowiem charakteru merytorycznego, a ich wydanie wynika jedynie ze względów formalnoprawnych, nieodnoszących się w najmniejszym stopniu do istoty sprawy. Wydanie takich postanowień nie stanowi zatem żadnej przeszkody do ponownego rozpatrywania tej samej sprawy (tak orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1966r., I CZ 9/66; OSPiKA z 1967r., nr 9, poz. 221 i z 18 sierpnia 1967r.; II CZ 68/67; OSP z 1967r., nr 11, poz. 238). Okoliczności te uszły uwadze organu orzekającego, który w końcowej części motywów rozstrzygnięcia trafnie odniósł się do merytorycznej zasadności skargi, jednakże nie znalazło to odzwierciedlenia w sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutów ubezpieczonego, podniesionych w zażaleniu, zauważyć na koniec należy, iż pierwsza jego część zdaje się wskazywać na podtrzymywanie dotychczasowej skargi, natomiast w drugiej przeczy on temu, by skarga na milczenie organu rentowego dotyczyła jego prawa do emerytury, choć to wyraźnie z niej wynika. Skarżący zwraca przy tym uwagę, iż odnosi się ona do odsetek za zwłokę w wypłaceniu mu świadczenia emerytalnego oraz w wypłacie zasiłku rodzinnego. Jak Sądowi wiadomo z urzędu, sprawy odnoszące się do tych zagadnień były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Okręgowego w Katowicach i zostały przytoczone m.in. w uzasadnieniu postanowienia tego Sądu, wydanego w sprawie o sygn. akt X U 3441/13, które winno stanowić przedmiot analizy tego Sądu przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Wobec istotnych rozbieżności pomiędzy żądaniem ubezpieczonego, przedstawionym w skardze na bezczynność organu rentowego, a tym, jakie wyartykułował w zażaleniu, konieczne przy tym będzie w pierwszej kolejności jednoznaczne wyjaśnienie tego przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. należało orzec, jak w sentencji.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR